

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. D. T.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Varnsdorf, S. K. Neumanna 2052, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2176/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 2. 2023, č. j. 43 A 6/2022-55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje rozhodnutím ze dne 11. 10. 2021 uložilo žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 11 měsíců. Žalovaná k odvolání žalobce toto rozhodnutí změnila rozhodnutím ze dne 24. 10. 2022, č. j. CPR-33764-10/ČJ-2021-930310-V244, tak, že dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovila v délce 6 měsíců, a dobu k vycestování z České republiky určila do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud se neztotožnil s žalobními námitkami zpochybňujícími přiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na rodinné vazby žalobce na území ČR. Uvedl, že správní orgány přibraly manželku žalobce jako účastnici řízení, neboť takový postup se ukázal jako vhodný s ohledem na informace, které o svém rodinném životě sdělil správním orgánům sám žalobce. Naopak o svých synech

se žalobce fakticky vůbec nezmiňoval a nikdy ani nenavrhl, aby je správní orgány například vyslechly. Nadto, první syn žil v době správního řízení v Německu, a pobytový status druhého syna je podle žalobce nejistý. Soud tedy neshledal, že byl dán důvod, aby byli synové žalobce ve správním řízení přibráni jako další účastníci nebo vyslechnuti jako svědci. Krajský soud rovněž shledal uložené vyhoštění jako přiměřené. Zdůraznil, že to byl sám žalobce, kdo nebral ohledy na svou rodinu tím, že páchal závažnou trestnou činnost, za kterou byl odsouzen mj. k trestu odnětí svobody v trvání 6 let. Rovněž dosud neovládl český jazyk; evidentně se tedy nehodlal integrovat do většinové společnosti. Ve Vietnamu má bratra, se kterým je v kontaktu. Po dobu trvání manželství žalobce mnohokrát došlo i k dlouhodobému odloučení manželů. Zdravotní stav manželky je takový, že se již s ničím závažným neléčí; manželka ostatně při výslechu před správními orgány sama uvedla, že na žalobci není nijak závislá. Krajský soud aproboval také závěr žalované, že nebylo na místě ani využití mírnějšího institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, a to zejména s ohledem na trestnou činnost, které se žalobce dopustil. Ke zkrácení stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států unie, soud neshledal důvod, přičemž dobu k vycestování žalovaná stanovila v maximální zákonné míře. Konečně krajský soud uvedl, že nemohl přihlížet k námitce, dle které si správní orgány s ohledem na zneplatnění vízového štítku nesprávně vyložily délku doby, po kterou žalobce na území ČR pobýval neoprávněně (neoprávněný pobyt byl důvodem pro uložení vyhoštění – pozn. NSS), neboť tu žalobce poprvé uplatnil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

[3] Proti tomuto rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) bránil kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Krajský soud se řádně nevypořádal s otázkou nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého života stěžovatele a jeho rodiny, a nadto mu přičetl k tíži jeho trestní minulost způsobem, který vyznívá jako navazující trest na odsuzující trestní rozsudek, což je neakceptovatelné. Stěžovatel dále poznamenal, že byl-li mu udělen překlenovací štítek opravňující jej k pobytu, pak jeho následné zneplatnění nelze brát od počátku. Jednalo se o pochybení Ministerstva vnitra, a tedy by mělo jít ku prospěchu stěžovatele. Ze strany stěžovatele šlo nadto o první porušení zákona o pobytu cizinců; podle zažité praxe cizinecké policie v obdobných případech bylo na místě překvalifikovat řízení o správním vyhoštění na obdobné, ale méně invazivní řízení o povinnosti opustit území České republiky. Krajský soud dále bagatelizoval rodinné vazby stěžovatele v České republice, nezabýval se délkou doby jeho nelegálního pobytu a zdůraznil pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Stěžovatel žije v České republice již 35 let a stará se o nemocnou manželku. Konečně, krajský soud neposoudil ani přiměřenost správních rozhodnutí, ze kterých je zřejmé, že správní orgány neposoudily dopad rozhodnutí do života synů stěžovatele.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na obsah spisového materiálu.

pokračování

[6] Před vlastním meritorním přezkumem napadeného rozsudku se musel Nejvyšší správní soud zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud tato stížnost *svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele*. Kasační soud se vymezením pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ již zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. jeho usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39). Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[7] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, bod [52]), pramenících ze závěrů již zmiňovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) je dána potřeba učinit judikaturní odklon, 4) v napadeném rozsudku bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura tohoto soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro provedení judikatorního odklonu. Otázce přijatelnosti kasační stížnosti se ostatně stěžovatel vůbec nevěnoval a ani náznakem neuvedl, proč by jeho kasační stížnost měla být přijatelná.

[9] Ke značně obecné námitce nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že napadený rozsudek splňuje požadavky na přezkoumatelnost odůvodnění vyplývající z ustálené judikatury tohoto soudu (viz například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Krajský soud se v odst. 29 až 40 odůvodnění svého rozsudku zcela srozumitelně a v rozsahu odpovídajícím žalobní argumentaci vypořádal s otázkou (ne)přiměřenosti dopadu správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, přičemž postavení jeho synů zohlednil zejména v odst. 34. Reflektoval též délku stěžovatelova pobytu na území ČR, a to v kontextu míry jeho integrace do české společnosti (odst. 35 a 38). Neopomenul posoudit ani tvrzení, že stěžovatel má v tuzemsku nemocnou manželku (odst. 35 a 39).

[10] Pokud jde o kasační námitky směřující k tomu, že krajský soud chybně vyhodnotil přiměřenost uložení správního vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud posoudil přiměřenost uložení správního vyhoštění z uvedeného hlediska zcela v souladu s ustálenou judikaturou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2012 - 43, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018 - 22, ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40, a další), přičemž s ohledem na naprosto obecný charakter této části kasační argumentace Nejvyšší správní soud nemá, co by k posouzení krajského soudu dodal.

[11] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž opakovaně dospěl k závěru, že z hlediska veřejného zájmu konkurujícího právu cizince na respektování rodinného života je významná i předchozí trestná činnost cizince a jeho problematická pobytová historie (například rozsudky ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021 - 32, ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 374/2018 - 28, či ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40). Jestliže tedy krajský soud při posuzování přiměřenosti dopadu správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele zohlednil i jeho předchozí trestnou činnost, postupoval zcela v souladu s ustálenou judikaturou.

[12] Krajský soud nevybočil z ustálené judikaturní praxe ani pokud jde o posouzení otázky, zda měly správní orgány překvalifikovat řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, nastane-li některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo „pouze“ v uložení povinnosti opustit území. Za této situace je tedy závěr krajského soudu, že by aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců byla v posuzované věci nedostatečným opatřením, zcela v souladu s ustálenou judikaturou.

[13] Konečně, námitka, podle níž mělo jít o pochybení Ministerstva vnitra, spočívající ve vydání následně zneplatněného překlenovacího štítku, ku prospěchu stěžovatele, poprvé zazněla až v řízení o kasační stížnosti. Námitka je tak nepřípustná, protože ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Zamýšlel-li stěžovatel touto námitkou navázat na žalobní argumentaci, dle které si správní orgány s ohledem na zneplatnění vízového štítku nesprávně vyložily délku doby, po kterou stěžovatel v tuzemsku pobýval neoprávněně, lze pouze dodat, že nepřípustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je dána i v případech, v nichž stěžovatel námitku sice před krajským soudem uplatnil, avšak učinil tak až po uplynutí lhůty k podání žaloby (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008-39).

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle kterého posouzení přijatelnosti kasační stížnosti představuje zjednodušený meritorní přezkum). Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti neměl úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti proto nebyla přiznána žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu